

John P. Strelecky

**CELE CINCI PRIORITĂȚI
ÎN VIAȚĂ**

Traducere din limba engleză de
FABIANA FLORESCU

LITERA
București
2020

The Big Five for Life

John P. Strelecky

Copyright © 2007, 2012 John P. Strelecky

Toate drepturile rezervate

INTROPECTIV®

Introspectiv este parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel. 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

Cele cinci priorități în viață

John P. Strelecky

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mona Apa-Slujenco

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Ana-Maria Gordin Marinescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STRELECKY, JOHN P.

Cele cinci priorități în viață / John P. Strelecky;

trad. din lb. engleză: Fabiana Florescu. –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6315-3

I. Florescu, Fabiana (trad.)

159.9

CELE CINCI PRIORITĂȚI ÎN VIAȚĂ

Această carte te va inspira. Îți va schimba viața în moduri pe care nu le poți intui acum, dar, atunci când o vei termina de citit, vei înțelege totul.

De asemenea, îți va îmbunătăți felul în care te raportezi la rolul de lider. Asta include modul în care conduci acasă, la muncă, în comunitate... și în special, modul în care te conduci *pe tine însuți*.

Cu toții suntem nevoiți să fim lideri, în fiecare moment. Dacă nu din alt motiv, cel puțin pentru a ne conduce pe noi înșine.

În fond, cineva trebuie să-ți ofere inspirația necesară ca să te dai jos din pat în fiecare dimineață. Or, acel cineva ești chiar tu.

Povestea este spusă din perspectiva lui Thomas Derale, un om văzut de cei din jurul său ca cel mai bun lider din lume. La cincizeci și cinci de ani, el află că nu mai are mult de trăit. Chiar și în această situație – a morții iminente –, el îi inspiră pe toți cei din jurul lui să-și trăiască viețile.

Principiile din această carte, cum ar fi „Cele cinci priorități în viață” și „O dimineață la muzeu”, au avut un impact pozitiv asupra cititorilor din întreaga lume. Fiecare le-a aplicat, în stilul său, la *viața* și la *situația sa*.

Dă pagina, începe să citești și lasă-le să te inspire și *pe tine*.

PREFAȚĂ

Despre lideri poți învăța citind sute de cărți de istorie și vizitând nenumărate muzee din întreaga lume. În principiu, vei afla cum să fii un lider incompetent. Cine a ucis cei mai mulți oameni? Cine a ajuns la putere prin trădare și înșelăciune? Cine a construit cel mai mare templu pe spinarea sclavilor? Din câte se pare, rezultă de aici niște studii interesante pe tema naturii umane. Problema este că atât cărțile, cât și muzeele reprezintă surse îngrozitor de proaste de mentori.

În zilele noastre, internetul, revistele, ziarele și știrile de la televizor ne oferă și cele mai recente exemple de leadership defectuos. Cine a mai falsificat rapoartele de venituri, lăsându-și sute de angajați cu conturile de pensii golite? Cine a mai luat milioane de dolari mită, pentru ca apoi să fugă din țară, lăsându-i în sărăcie tocmai pe oamenii pe care trebuia să-i reprezinte? Ce companie a mai primit bonusuri în valoare de milioane de dolari în ciuda faptului că a disponibilizat sute de oameni, după ce și-a ratat propriile obiective financiare?

Așadar, unde ar trebui să ne uităm pentru a vedea ce înseamnă să fii un lider extraordinar?

Ne uităm la cei a căror poveste nici nu se spune adeseori, la oamenii din întreaga lume care sunt ocupați să facă lucruri uimitoare. Știu că ei există pentru că într-o dimineață geroasă, pe un peron al gării din Chicago, l-am cunoscut pe unul dintre ei. A făcut averi cu afacerile lui, angajații săi îl adorau și, atunci când era necesar, clienții așteptau săptămâni întregi doar ca să colaboreze cu companiile sale.

Numele lui era Thomas Derale. A murit în mod tragic la doar cincizeci și cinci de ani, dar, chiar și atunci când era pe moarte, a continuat să reprezinte o sursă de inspirație pentru toți cei din jurul său. Aceasta este o poveste despre cum a fost el, cum a condus și despre cum a plecat din această lume. Acestea sunt secretele pe care le-am învățat de la el.

Joe

1

Mi-am luat rucsacul greu de pe umeri și l-am pus pe jos. „Spectaculos“, m-am gândit, în timp ce mă uitam la priveliștea din fața mea. „Cu adevărat spectaculos.“ Femeia pe care o întâlnisem în tren avusese dreptate. Urcușul era dificil, dar cu siguranță merita efortul. M-am aplecat, am scos sticla de apă din buzunarul lateral al rucsacului și am luat o înghițitură zdravănă.

Jos, se întindeau kilometri întregi de piscuri și văi. În anumite zone de pășuni deschise, distingeam în zare mici sate de fermieri. Păduri dese, precum cele prin care trecusem și eu în urcare, împânzeau versanții. Nu plănuisem să fac această drumeție, dar excursioniștii australieni pe care îi întâlnisem în tren îmi vorbiseră cu mult entuziasm despre ea. Eram bucuros că le-am ascultat sfatul.

Dintr-odată, mi-am amintit iar de Thomas. „Trebuie să fie ceva important în legătură cu el și cu Maggie“, m-am gândit. „Mi-a venit în mine de o mulțime de ori în dimineața asta. Trebuie să-mi verific e-mailul în seara asta și să văd dacă nu am cumva vreun mesaj de la el.“

În ultimii ani, am învățat că atunci când imaginea unei persoane îmi tot venea în minte, cu aceeași frecvență

surprinzătoare cu care îmi venise azi în minte imaginea lui Thomas, însemna că ceva se petrece cu persoana respectivă. Aproape întotdeauna erau vești bune.

Am privit din nou peisajul și am tras adânc în piept aerul curat. Eram în mijlocul unei călătorii de patru luni în jurul Spaniei, călătorie ce fusese plină de momente ca acesta. Arhitectură minunată, oameni prietenoși, peisaje care îți tăiau respirația... „Despre asta este vorba, de fapt“, m-am gândit. „După cum spune Thomas, eram în fiecare zi puțin mai sus pe curba ascendentă a vieții. În fiecare zi, progresam tot mai mult în împlinirea «Celor cinci priorități în viață».“

Maggie Derale a preluat apelul de la cabinetul doctorului. Soțul ei dormea profund, lucru rar în ultima vreme, iar ea nu voia să-l trezească. În timp ce asculta ce-i spunea persoana de la celălalt capăt al telefonului, își mușca buzele pentru a se abține să nu izbucnească-n plâns.

– Da, a spus ea. Înțeleg... Da, mă voi asigura că va fi acolo mâine... Nu, nu cred că aveți ce să faceți.

A închis telefonul și s-a așezat pe unul dintre scaunele din bucătărie. Ea și Thomas aleseseră împreună mobilierul de bucătărie, cu aproape douăzeci de ani în urmă, într-una dintre vacanțele lor anuale. La acea vreme, el o tachinase cu privire la tapițeriile scandaloase alese pentru scaune, iar, de atunci, acestea au devenit o sursă constantă de râsete. Și-a reamintit de acest lucru și a început să plângă. Încetișor la început, dar apoi, lacrimile au început să curgă în valuri, iar ea hohotea de-a dreptul înțelegând ce se întâmpla.

Când s-a oprit în cele din urmă din plâns, Maggie a decis că nu avea să-și mai dea frâu liber lacrimilor, pentru moment. A pus din nou mâna pe telefon.

– Bună, Kerry, aici Maggie... Nu, mi-e teamă că nu. E cum au crezut... Știu, Kerry, știu... Și eu... Kerry, vreau să mergi înainte cu ideea ta. Alocă-ți tot timpul și toată energia în acest scop. Eu o să termin cu partea mea și am să ți-o dau săptămâna viitoare. Și, Kerry... nu vei avea mult timp la dispoziție.

După ce a închis telefonul, a mers în camera de lucru și și-a deschis e-mailul. „Trebuie să dau de Joe“, s-a gândit ea.

3

Am intrat într-un internet-café și m-am așezat la unul dintre computere. Îmi petrecusem după-amiaza coborând de pe munte și întorcându-mă în orașul în care stăteam. Nu putusem să-mi iau aproape deloc gândul de la Thomas. Până într-atât încât am decis să-mi verific e-mailul înainte de a mă întoarce la hotel sau de a lua cina. „Trebuie să aibă niște vești minunate“, m-am gândit.

– Salut, Joe.

M-am întors și m-am uitat în stânga mea.

– Salut, am răspuns, cu un zâmbet.

Era una din femeile care îmi recomandaseră traseul montan pe care tocmai îl parcursesem.

– Mulțumesc pentru sfatul minunat legat de drumeția aceea. A fost spectaculoasă.

Mi-am îndreptat apoi din nou atenția către monitorul din fața mea. Cursorul clipea pe ecran în timp ce așteptam să se încarce browserul de internet. Cafeneaua era plină de excursioniști, dar am observat și câțiva localnici. „Nu încetează să mă uimească“, m-am gândit. „Nu cu mult timp în urmă, internetul nici măcar nu exista, iar acum poți comunica instantaneu cu oameni din întreaga

lume. M-am autentificat în contul meu și am dat clic pe „Mesaje primite“. Bineînțeles că acolo mă aștepta un mesaj de la Thomas. De fapt, era de la soția lui Thomas, Maggie, ceea ce nu era tocmai neobișnuit. De multe ori, primeam de la ea vești despre amândoi. Am deschis mesajul și am așteptat să se încarce. Într-o clipă am văzut șase cuvinte care mi-au oprit inima-n loc. *Thomas e bolnav, sună-mă, te rog.*

Mi-am încărcat contul online și am scos căștile din suportul lor de pe partea laterală a computerului. În timp ce tastam cifrele pentru apelul telefonic prin internet, prin minte îmi treceau o sumedenie de gânduri: „Despre ce ar putea fi vorba? Thomas nu e niciodată bolnav.“ Am auzit sunând la celălalt capăt al liniei, și apoi vocea lui Maggie.

– Bună, Maggie, Joe la telefon. Am primit mesajul tău, ce s-a întâmplat? Cum e Thomas?

– Nu prea bine, Joe, a zis Maggie, cu glasul ușor tremurat. Îmi pare rău că te deranjez în timpul călătoriilor tale, dar m-am gândit că ai vrea să știi.

– Ce să știu?

Am simțit cum mi se strângea inima în piept în timp ce așteptam răspunsul ei.

– Thomas e pe moarte, Joe.

– Poftim?? am replicat, surprins.

Nu-mi venea să cred ceea ce tocmai auzisem.

– E pe moarte, Joe. Simptomele au început cu trei luni în urmă. Tocmai am fost sunați de către doctor și am primit confirmarea. Are o tumoră pe creier. E prea mare pentru a putea fi operată.

Am încercat să procesez ceea ce îmi spunea Maggie.

– Și altceva? O altă formă de tratament? Radioterapie sau chimioterapie? Trebuie să existe o soluție.

Maggie tăcea la telefon.

– Nu, am întrebat despre toate astea, a spus în cele din urmă. Nu se poate face nimic, Joe. E în stare prea avansată. Thomas e pe moarte.

Am vorbit cu Maggie pentru încă câteva minute, după care am închis. Nu-mi venea să cred așa ceva. Nu despre Thomas. El era întruchiparea sănătății. Am căutat pe internet numărul companiei mele de zbor și apoi am dat alt telefon. Trebuia să mă întorc în Statele Unite.